

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
SLIGHTLY SHADY

Copyright © 2008 by Jayne Ann Krentz
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-911-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AMANDA KVIK

*Sumnjiva
igra*

Prevela Tatjana Bogunović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Za Frenka, s ljubavlju

Uvod

Uljezove oči blesnule su hladnom vatrom. Podigao je snažnu ruku i oborio još jedan red vaza s police. Tresnuvši o pod, krhki predmeti razbili su se u stotinu delića. Onda je krenuo rukom prema figuricama.

„Savetujem vam da požurite s pakovanjem, gospođo Lejk“, rekao je dok se okretao prema nežnim glinenim figurama panova, afrodita i satira. „Kočija će krenuti za petnaest minuta, a ja vam obećavam da ćete vi i vaša nećaka biti u njoj, sa ili bez prtljaga.“

Lavinija ga je gledala sa podnožja stepeništa, nemoćna da zaustavi uništavanje njene imovine. „Nemate pravo da radite ovo. Uništavate me.“

„Naprotiv, madam. Spasavam vas.“ Nogom je oborio veliku urnu ukrašenu u etrurskom stilu. „I ne očekujem da mi zahvaljujete.“

Lavinija se trgla kada je urna eksplodirala tresnuvši o pod. Znala je da nema svrhe svađati se s ludakom. Bio je odlučan u nameri da uništi radnju, a ona nije mogla da ga zaustavi. Ranije u životu naučila je da prepozna znakove koji su pokazivali da je vreme da se taktički povuče. Ali, nikada nije naučila da staloženo podnosi dosadne prevrate koje je nosila sudbina.

„Da smo u Engleskoj, vas bi uhapsili, gospodine Marč.“

„Ah, ali nismo u Engleskoj, zar ne, gospođo Lejk?“ Tobajas Marč je uhvatio štit kamenog centuriona, napravljenog u prirodnoj veličini, i gurnuo ga napred. Rimljanin je pao na svoj mač. „Mi smo u Italiji, a vi nemate drugog izbora osim da uradite onako kako vam ja naredim.“

Bilo je uzaludno opirati se. Svaki trenutak koji je provodila dole u pokušaju da urazumi Tobajasa Marča bio je izgubljeno vreme, koje je

trebalo iskoristiti za pakovanje. Međutim, zbog te nesrećne sklonosti ka tvrdoglavosti, koja je toliko bila deo njene prirode, nije mogla da podnese činjenicu da napušta bojno polje bez bitke.

„Kopile“, procedila je kroz zube.

„Nisam u pravnom smislu.“ Gurnuo je još jedan red glinenih vaza na pod. „Ipak, mislim da razumem šta želite da kažete.“

„Očigledno je da niste gospodin, Tobajase Marče.“

„Tu ste u pravu.“ Oborio je metar visoku statuu gole Venere. „Ali, ni vi niste dama, zar ne?“

Ustuknula je kada se statua raspala. Gola Venera je bila veoma popularna kod njenih klijenata.

„Kako se usuđujete? Ne morate da nas vređate samo zato što smo se moja nećaka i ja slučajno našle ovde u Rimu i što smo morale da se bavimo trgovinom ovih nekoliko meseci da bismo mogle da se izdržavamo.“

„Dosta.“ Okrenuo se prema njoj. Na svetlosti koju je pružala lampa, njegov preteći lik delovalo je hladnije od bilo koje kamene figure. „Budite zahvalni što sam zaključio da ste samo nesvesno zavedeni od strane kriminalca koga jurim i da niste član njegove bande lopova i ubica.“

„Ja imam samo vašu reč da su zlikovci koristili moju radnju kao mesto za razmenu poruka. Iskreno, gospodine Marč, zbog vašeg neuljudnog ponašanja ne mogu da poverujem ni u šta što mi govorite.“

Izvukao je presavijeno parče papira iz džepa. „Da li poričete da je ova poruka bila sakrivena u jednoj od vaših vaza?“

Pogledala je poruku koja je od nje pravila saučesnika kriminalaca. Pre samo nekoliko trenutaka zapanjeno je gledala kako Marč lomi predivnu grčku vazuu. U njoj je bila poruka koja je neverovatno ličila na izveštaj zločinca svom gazdi. Pisalo je nešto o dobro pogođenom poslu s gusarima.

Podigla je bradu. „Sigurno nisam ja kriva što je neko od mojih mušterija stavio ličnu poruku u tu vazuu.“

„To nije bila samo jedna mušterija, gospođo Lejk. Zlikovci koriste vašu radnju već nedeljama.“

„A kako vi to znate, gospodine?“

„Posmatram ove prostorije i kretanje vašeg osoblja skoro mesec dana.“

Razrogačila je oči uistinu zaprepašćena njegovom neprijatnom otvorenošću.

Sumnjiva igra

„Proveli ste proteklih mesec dana špijunirajući me?“

„Na početku sam mislio da ste aktivni pripadnik Karlajlovog lanca ovde u Rimu. Tek posle dosta proučavanja zaključio sam da verovatno nemate pojma o tome šta smeraju neke od vaših takozvanih mušterija.“

„To je nečuveno.“

Uputio joj je podrugljiv ispitivački pogled. „Hoćete da kažete da ste znali šta smeraju kada su onako redovno dolazili i odlazili?“

„Neću to da kažem.“ Čula je podrhtavanje u svom glasu, ali ništa nije mogla da učini povodom toga. Nikada u svom životu nije bila toliko ljuta i uplašena. „Mislila sam da su oni iskreni ljubitelji antikviteta.“

„Zaista?“ Tobajas je pogledao kolekciju tamnozelenih staklenih tegli, koje su stajale uredno poređane na najvišoj polici. U njegovom osmehu nije bilo nimalo topline. „A koliko ste uopšte iskreni, gospođo Lejk?“

Ona se ukipila. „Šta hoćete time da kažete, gospodine?“

„Neću da kažem ništa. Samo primećujem da su stvari u ovoj radnji većinom jeftine kopije drevnih artefakata. Ovde ima malo pravih antikviteta.“

„A kako vi to znate?“, uzvratila je. „Niste rekli da ste stručnjak za antikvitete, gospodine. Neće me prevariti takva neobična tvrdnja. Ne možete da se izdajete za nekakvog učenog istraživača posle ovoga šta ste uradili mojoj radnji.“

„U pravu ste, gospođo Lejk. Nisam stručnjak za grčke i rimske antikvitete. Ja sam običan poslovni čovek.“

„Gluposti. Zašto bi običan poslovni čovek došao čak u Rim goneći zlikovca koji se zove Karlajl?“

„Ovde sam u ime jednog svog klijenta koji me je unajmio da se raspitam o sudbini čoveka po imenu Benet Rukland.“

„I kakva je sudbina tog gospodina Ruklanda?“

Pogledao ju je. „Ubijen je ovde u Rimu. Moj klijent veruje da je ubijen zato što je saznao previše o tajnoj organizaciji na čijem se čelu nalazi Karlajl.“

„Verovatno je tako.“

„Ipak, to je moja priča i jedino što je važno noćas.“ Bacio je još jednu posudu na pod. „Imate još deset minuta, gospođo Lejk.“

Bilo je beznačajno. Lavinja je pokupila suknu i krenula uz stepenice. Zaustavila se nasred stepeništa kad joj je sinula jedna misao.

„Raspitivanje o ubistvu u ime klijenta – to izgleda kao prilično neobično zanimanje“, rekla je.

Razbio je malu rimsku uljanu lampu. „Ništa neobičnije od prodaje lažnih antikviteta.“

Lavinija je bila razjarena. „Rekla sam vam da nisu lažni, gospodine. To su reprodukcije, koje se prodaju kao suveniri.“

„Zovite ih kako želite. Meni izgledaju baš kao lažne kopije.“

Kiselo se nasmešila. „Ali kao što se upravo rekli, gospodine, vi niste stručnjak za retke artefakte, zar ne? Vi ste samo običan poslovni čovek.“

„Imate još otprilike osam minuta, gospođo Lejk.“

Dodirnula je srebrni privezak koji je nosila oko vrata, kao što je često radila kada je bila jako napeta. „Ne mogu da odlučim da li ste monstruozi zlikovac ili samo poremećeni“, prošaputala je.

Na trenutak se činilo da ga njena primedba jezivo zabavlja. „Da li to pravi neku veliku razliku?“

„Ne.“

Situacija je bila nemoguća. Nije imala izbora osim da prizna da je pobedio.

Uzdahnula je nemoćna od besa, okrenula se i požurila uz stepenice. Kada je stigla u malu sobu, obasjanu jednom lampom, videla je da je, za razliku od nje, Emelin dobro iskoristila vreme koje im je dato. Dva sanduka srednje veličine i jedan veliki bili su otvoreni. Manji sanduci su već bili prenatrpani.

„Hvala nebesima što si stigla.“ Emelinin glas je bio prigušen pošto joj je glava bila u garderobi. „Zašto si se toliko zadržala?“

„Pokušala sam da ubedim gospodina Marča da nema pravo da nas izbaci na ulicu usred noći.“

„Ne izbacuje nas na ulicu.“ Emelin se izvukla iz garderobe držeći malu antičku vaz u rukama. „Obezbedio nam je kočiju i dva naoružana čoveka da nas bezbedno isprate iz Rima i odvedu do kuće u Engleskoj. To je stvarno veoma velikodušno od njega.“

„Gluposti. Nema ničeg velikodušnog u njegovim delima. On igra neku skrivenu igru, ja ti kažem, i želi da nas ukloni sa puta.“

Emelin je bila zauzeta uvijanjem vaze u pamučnu haljinu. „On veruje da smo u smrtnoj opasnosti zbog tog zlikovca Karlajla, koji je koristio našu radnju da razmenjuje poruke sa svojim ljudima.“

„Ma, imamo samo reč gospodina Marča da postoji neki zlikovac, koji radi ovde u Rimu.“ Lavinija je otvorila kredenac. Iz njega je zurio u nju

Sumnjiva igra

veoma zgodan i obdaren Apolon. „Ja, naprotiv, ne verujem mnogo ni u šta što nam taj čovek govori. Koliko znamo, možda želi da iskoristi ove prostorije za neke svoje mračne radnje.“

„Ja sam ubeđena da nam je rekao istinu.“ Emelin je gurnula umotanu vazu u treći sanduk. „I ako je tako, u pravu je. Stvarno smo u opasnosti.“

„Ako uopšte i postoji neka zločinačka banda umešana u ovu aferu, ne bih se iznenadila da je baš Tobajas Marč njihov vođa. On tvrdi da je običan poslovni čovek, ali očigledno je da postoji nešto đavolsko u njemu.“

„Dozvoljavaš da ti rđava narav utiče na maštu, Lavinija. Znaš i sama da ne razmišljaš bistre glave kad dopustiš da ti mašta podivlja.“

Iz prizemlja je odjeknuo zvuk razbijene grnčarije.

„Proklet da je taj čovek“, promrmljala je Lavinija.

Emelin je na trenutak stala sa pakovanjem i blago nagnula glavu osluškujući. „Sigurno ima nameru da prikaže ovo kao da smo žrtve vandala i lopova, zar ne?“

„Pričao je nešto o uništavanju radnje kako onaj zlikovac Karlajl ne bi posumnjao da je otkriven.“ Lavinija se borila sa Apolonom, trudeći se da ga izvadi iz kredenca. „Ali, verujem da je to samo još jedna od njegovih laži. On uživa tamo dole, ako mene pitaš. Potpuno je lud.“

„Mislim da nije tako.“ Emelin je pošla u garderobu po još jednu vazu. „Tek, moram da priznam da je dobro što smo držale originalne antikvitete ovde gore, da bismo mogle da ih sačuvamo od uličnih lopova.“

„To je jedino dobro u čitavoj ovoj stvari.“ Lavinija je obgrlila statu Apolona i izvukla je iz kredenca. „Ježim se pri pomisli šta je moglo da se dogodi da smo ih izložile dole, zajedno sa kopijama. Marč bi sigurno i njih uništio.“

„Ako mene pitaš, najsrećnija okolnost u čitavoj stvari je to što je gospodin Marč zaključio da nismo članice Karlajlovog kruga koljača.“ Emelin je umotala malu vazu u peškir i stavila je u kovčeg. „Sva uzdrhtim kada pomislim šta je mogao da nam uradi da je poverovao da sarađujemo sa pravim zlikovcima i da nismo nevine i nasamarene.“

„Mislim da ne bi mogao da uradi ništa gore od ovoga – da nam uništi jedini izvor prihoda i izbaci nas iz doma.“

Emelin je bacila pogled na stare kamene zidove i blago šmrknula. „Ne možeš baš nazvati ovu neprijatnu sobicu našim domom. Neće mi ni za trenutak nedostajati.“

„Siguro će ti nedostajati kada se nađemo bez prebijene pare u Londonu i kada budemo prinuđene da se snalazimo na ulici.“

„Neće doći do toga.“ Emelin je potapšala vazu umotanu u peškir, koju je držala u naručju. „Moći ćemo da prodamo ove antikvitete kada se vratimo u Englesku. Znaš, sada je moderno sakupljati stare statue i vaze. Sa novcem koji budemo dobile za ove predmete moći ćemo da iznajmimo kuću.“

„Ali, ne zadugo. Bićemo srećne ako od prodaje ovih predmeta dobijemo dovoljno novca da preživimo šest meseci. A kada nestane i poslednji novčić, bićemo u škripcu.“

„Ti ćeš već nešto smisliti, Lavinija. Uvek nešto smišliš. Vidi samo kako smo se dobro snašle ovde u Rimu kad nam je gazdarica pobjegla sa onim zgodnim grofom. Tvoja ideja da uđemo u posao sa antikvitetima bila je prosto briljantna.“

Lavinija se samo snagom volje suzdržala da ne vrišti od užasa. Emelinina bezgranična vera u njenu sposobnost da se oporavi od svake nesreće dovodila ju je do ludila.

„Pomozi mi sa ovim Apolonom, molim te“, rekla je.

Emelin je sumnjičavo pogledala veliku statuu golog grčkog boga, koju je Lavinija pokušavala da odvuče preko sobe. „Ovo će zauzeti veći deo poslednjeg kovčega. Možda bi trebalo da ga ostavimo i umesto njega spakujemo neke vaze.“

„Ovaj Apolon vredi koliko nekoliko desetina vaza.“ Lavinija se zadržala na sredini sobe, zadihana od napora, da bi bolje uhvatila kip. „Ovo je najvredniji antikvitet koji posedujemo. Moramo da ga ponese.“

„Ako ga stavimo u kovčeg, nećemo imati prostora za tvoje knjige“, blago je rekla Emelin.

Laviniji se okrenula utroba od nemoći koju je osetila. Odjednom je stala i pogledala police, koje su bile ispunjene knjigama poezije koje je ponela sa sobom iz Engleske. Nije mogla da podnese čak ni pomisao da ih ostavi.

„Mogu da ih zamenim.“ Jače je stisnula statuu. „Jednog dana.“

Emelin je oklevala posmatrajući Lavinijin izraz lica. „Jesi li sigurna? Znam koliko ti znače.“

„Apolon je važniji.“

„Dobro.“ Emelin se sagnula da uhvati Apolonove noge.

Sa stepeništa su se začuli zvuci koraka. Tobajas Marč se pojavio na vratima. Pogledao je sanduke, a zatim njih dve.

Sumnjiva igra

„Morate da krenete odmah“, rekao je. „Ne mogu da rizikujem da ostanem ovde čak ni deset minuta duže.“

Lavinija je žarko želela da ga jednom od onih vaza udari u glavu. „Ne ostavljam Apolona. On je možda jedina stvar koja će nas spasiti života u bordelu kada se vratimo u London.“

Emelin je napravila grimasu. „Stvarno, Lavinija, nemoj toliko da preteruješ.“

„Nije daleko od istine“, prasnula je Lavinija.

„Dajte mi prokletu statuu.“ Tobajas im je prišao. Podigao je skulpturu u naručje. „Ja ću vam je staviti u sanduk.“

Emelin se toplo nasmešila. „Hvala vam. Zaista je teška.“

Lavinija je frknula sa gađenjem. „Ne zahvaljuj mu, Emelin. On je uzrok svih naših večerašnjih nedaća.“

„Uvek mi je drago da budem na usluzi“, rekao je Tobajas. Uglavio je statuu u kovčeg. „Želite li još nešto?“

„Da“, rekla je Lavinija istog momenta. „Onu urnu pored vrata. To je izuzetno dobar komad.“

„Neće stati u kovčeg.“ Tobajas je podigao poklopac i zavirio unutra. „Morate da izaberete između Apolona i urne. Ne možete poneti i jedno i drugo.“

Zaškiljila je, odjednom obuzeta sumnjom. „Nameravate da je uzmete za sebe, zar ne? Planirate da ukradete moju urnu.“

„Uveravam vas, gospođo Lejk, da me ne zanima ta prokleta urna. Da li želite nju ili Apolona? Birajte. Odmah.“

„Apolona“, promucala je.

Emelin je požurila da ugura spavaćicu i nekoliko pari cipela pored Apolona. „Mislim da smo spremne, gospodine Marč.“

„Da, naravno.“ Lavinija mu se ledeno osmehnula. „Sasvim spremne. Samo se nadam da ću ovih dana imati priliku da vam se odužim za ovaj noćni posao, gospodine Marč.“

Zalupio je poklopac kovčega. „Da li je to pretnja, gospođo Lejk?“

„Shvatite to kako želite, gospodine.“ Uzela je svoju torbicu u jednu ruku i putni ogrtač u drugu. „Hajde, Emelin, idemo pre nego što gospodin Marč odluči da spali ovo mesto i potpuno nas uništi.“

„Nema potrebe da budeš tako neprijatna.“ Emelin je uzela svoju torbicu i šesirić. „S obzirom na okolnosti, mislim da je gospodin Marč zaista suzdržan.“

Tobajas joj se blago naklonio. „Cenim vašu podršku, gospođice Emelin.“

„Nemojte da obraćate pažnju na Lavinijine primedbe, gospodine“, rekla je devojka. „Po prirodi je takva da kada je pritisnuta ima preku narav.“

Tobajas je ponovo prostrelio Laviniju hladnim pogledom. „Primećio sam.“

„Molim vas da napravite jedan izuzetak“, nastavila je Emelin. „Uz sve večerašnje poteškoće, morale smo da ostavimo njene knjige poezije. To je veoma teška odluka za nju. Znaite, mnogo voli poeziju.“

„Oh, za ime božje.“ Lavinija je prebacila torbu preko ramena i odsečnim korakom krenula prema vratima. „Odbijam dalje da slušam ovaj apsurdan razgovor. Jedno je sigurno, jedva čekam da se oslobodim vašeg neprijatnog društva, gospodine Marč.“

„Povredili ste me, gospođo Lejk.“

„Ni približno koliko bih želela.“

Zastala je na stepeništu i ponovo ga pogledala. Nije delovao povređeno. Naprotiv, bio je veličanstveno zgodan. Vukao je jedan sanduk sa lakoćom koja je svedočila o njegovoj odličnoj fizičkoj spremnosti.

„Lično, jedva čekam da se vratim kući.“ Emelin je požurila prema stepenicama. „Lepo je posetiti Italiju, ali meni nedostaje London.“

„I meni.“ Lavinija je otrgla pogled od Tobajasovih širokih ramena i strčala niz stepenice. „Ceo ovaj poduhvat je bio potpuna katastrofa. Čija je, u stvari, bila ideja da doputujemo u Rim kao partneri toj odvratnog gospodina Andervuda?“

Emelin se blago nakašljala. „Mislim da je bila tvoja.“

„Ako sledeći put predložim opet nešto tako bizarno, molim te budi ljubazna pa mi stavi malo sirćeta pod nos dok se ne opametim.“

„Tada je to bez sumnje izgledalo kao odlična ideja“, primetio je Tobajas Marč.

„Zaista jeste“, promrmljala je Emelin veoma neobičnim tonom. „Samo pomislite kako bi bilo divno provesti celu sezonu u Rimu“, ubacila se Lavinija. „Okružena svim onim inspirativnim antikvitetima“, dodala je Emelin. „I sve to o trošku gospodina Andervuda. U velikom stilu bi nas zabavljali kvalitetni ljudi sa dobrim ukusom“, rekla je na kraju.

„Dosta, Emelin“, prasnula je Lavinija. „Vrlo dobro znaš da je bilo veoma poučno iskustvo.“

Sumnjiva igra

„U svakom smislu, rekao bih“, ubacio je Tobajas, „sudeći po nekim tračevima koje sam čuo o zabavama gospodina Andervuda. Da li je tačno da su samo orgije falile?“

Lavinija je zaškripala zubima. „Priznajem da se dogodilo nekoliko nesrećnih incidenata.“

„Ipak, to sa orgijama je bilo baš neprijatno“, Emelin je dozvolila sebi da nastavi. „Lavinija i ja smo morale da se zaključamo u svojoj sobi dok se to ne završi. Međutim, meni se čini da ništa nije bilo toliko strašno dok se nismo probudile jednog jutra i otkrile da je gospodin Andervud pobegao sa našim novcem. Tako smo ostale same i bez prebijene pare u stranoj zemlji.“

„Pa ipak“, žustro je nastavila Lavinija, „opet smo uspele da se oporavimo i bilo nam je sasvim dobro dok se niste pojavili vi, gospodine Marč, dok se niste umešali u naše poslove.“

„Verujte mi, gospođo Lejk, meni je najviše žao zbog toga“, rekao je on.

Zastala je u dnu stepeništa da bi osmotrila radnju prepunu razbijenih statua i grnčarije. Sve je uništio, pomislila je. Sve vaze su porazbijane. Za manje od sat vremena uspeo je da uništi posao za koji joj je bilo potrebno skoro četiri meseca.

„Nezamislivo je da vam je žao koliko i meni, gospodine Marč.“ Jače je stegla svoju torbicu i kroz sav onaj krš krenula prema vratima. „Zaista, gospodine, što se mene tiče, za ovu nesreću krivim isključivo vas.“

Još nije svanulo kad je Tobajas konačno začuo kako se otvaraju zadnja vrata prodavnice. Čekao je na mračnom stepeništu držeći pištolj u ruci.

Iz zadnje sobe pojavio se čovek noseći fenjer sa prigušenom svetlošću. Zastao je kada je video sav nered.

„Prokletstvo.“

Spustio je fenjer na pult i brzo prešao preko sobe razgledajući polomljene ostatke velike vaze.

„Prokletstvo“, ponovo je promrmljao. Okrenuo se pomno proučavajući polomljene stvari. „Grom i pakao!“

Tobajas je iskoračio iz senke. „Tražiš nešto, Karlajle?“

Karlajl se ukočio. Na slabom treperavom svetlu fenjera lice mu je izgledalo kao jeziva maska samog zla. „Ko si ti?“

„Ne poznaješ me. Prijatelj Beneta Ruklanda me poslao da te pronađem.“

„Rukland. Da, naravno. Trebalo je da to očekujem.“

Karlajl je krenuo munjevitom brzinom. Podigao je ruku otkrivajući pištolj, koji je držao u njoj, i pripremio se da puca bez trenutka oklevanja.

Tobajas je bio spreman. Povukao je obarač.

Nešto je pošlo naopako. Odmah je znao da je pištolj zakazao. Zavukao je ruku u džep, zgrabio drugi pištolj, ali bilo je kasno.

Karlajl je pucao.

Tobajas je osetio kako gubi osećaj u svojoj levoj nozi. Udarac ga je bacio u stranu. Bacio je pištolj kako bi se uhvatio za ogradu. Nekako je uspeo da se zadrži da ne padne naglavačke niz stepenice.

Karlajl se već pripremio da puca iz drugog pištolja.

Tobajas je pokušao da se popne na sprat. Nešto veoma loše se dogodilo sa njegovom levom nogom. Nije mogao da je pomera. Okrenuo se na stomak i rukama se vukao uz stepenice. Okliznuo se na nešto mokro. Znao je da je to krv, koja je liptala iz njegove butine.

Karlajl se oprezno kretao ka podnožju stepeništa. Tobajas je znao da je jedini razlog zbog koga zlikovac nije ispalio sledeći metak to što ga nije video dobro u mraku.

Tama je bila njegov jedini spas.

Uspeo je da se odvuče na sprat i nekako otkotrlja u neosvetljenu sobu. Rukom je udario tešku urnu, koju je Lavinija ostavila za sobom.

„Ništa nije tako neprijatno kao kada pištolj zakaže, zar ne?“ ljubazno je pitao Karlajl. „A onda ispustiš drugi pištolj. Nespretno. Veoma nespretno.“

Sada se već slobodnije i brže penjao uz stepenice.

Tobajas je zgrabio urnu i podigao je trudeći se da diše što je tiše mogao. Leva noga ga je pekla od bola.

„Da li ti je čovek koji te je poslao da me pronađeš rekao da se nećeš živ vratiti u Englesku?“ nastavio je Karlajl s polovine stepeništa. „Da li ti je rekao da sam bivši član Plave komore? Znaš li šta to znači, prijatelju?“

Imam samo jednu šansu, pomislio je Tobajas. Mora da sačeka pravi trenutak.

„Ne znam koliko ti je plaćeno da me uloviš, ali ma koliko da je, nije dovoljno. Budala si što si pristao.“ Karlajl samo što se nije popeo na sprat. Postojalo je neko žudno uzbuđenje u njegovom glasu. „Za ovo ćeš platiti životom.“

I svom snagom koja mu je ostala, Tobajas je gurnuo veliku urnu. Glomazni sud poleteo je prema stepeništu.

Sumnjiva igra

„Šta je to?“ Karlajl se zamrznuo na vrhu stepeništa. „Kakva je to buka?“ Urna se razbila o njegove noge. Zaurlao je od bola. Tobajas ga je čuo kako grebe o zid ne bi li povratio ravnotežu, ali uzalud.

Potom je usledio niz tupih udaraca dok se Karlajl kotrljao niz stepenice. Iznenada, njegov krik je utihnuo.

Tobajas je povukao čaršav sa kreveta, iscepao veliku traku i obmotao nogu. Zavrtelo mu se u glavi kada je pokušao da se podigne na noge.

Zateturao se i umalo onesvestio dok je silazio niz stepenice, ali je uspeo da se održi na nogama. Karlajl je ležao opružen na dnu stepeništa, vrata neprirodno uvrnutog pod čudnim uglom. Oko njega bile su razbacane krhotine urne.

„Vidiš, izabrala je Apolona“, prošaputao je Tobajas gledajući mrtvog čoveka. „Sada vidim da je to bila prava odluka. Žena ima odličnu intuiciju.“

Poglavlje 1

Nervozni čovečuljak koji mu je prodao dnevnik upozorio ga je da je ucenjivanje opasan posao. Zbog nekih informacija iz sobarevog dnevnika čovek može i da pogine. Međutim, može i da se obogati, pomislio je Holton Feliks.

Godinama je zarađivao kockajući se. Vrlo dobro je znao koliki je to rizik i odavno je naučio da oni bez odlučnosti i prokletu jakih živaca ostaju kratkih rukava.

Nisam budala, razmišljao je dok je umakao pero u mastilo i pripremao se da dovrši poruku. Nije imao nameru da se dugo bavi ucenjivanjem. Prestaće kada bude sakupio dovoljno novca da otplati dugove koji ga najviše pritiskaju.

Mada, zadržaću dnevnik, pomislio je. Tajne koje su se nalazile u njemu biće od koristi ako ikada bude zapao u velike dugove.

Trgnulo ga je kucanje na vratima. Zurio je u poslednji red pretnje koju je upravo napisao. Zbog viška mastila razmazala se reč *nesrećno*. Nerviralo ga je to što je sada cela rečenica bila upropašćena. Ponosio se domišljatošću i visprenošću svojih poruka. Mnogo se trudio da prilagodi svaku poruku njenom primaocu. Mogao je da bude i poznati pisac, možda sledeći Bajron, da ga okolnosti nisu naterale da se izdržava kockanjem.

Prožeo ga je onaj poznati bes. Sve bi bilo mnogo lakše da život nije bio tako prokletu nefer. Da mu oca nisu ubili u dvoboju zbog svađe oko partije karata, da njegova očajna majka nije umrla od groznice kada mu je bilo samo šesnaest godina, ko zna šta bi on mogao da postigne? Ko

Sumnjiva igra

zna koliko visoko bi mogao da se uzdigne da su mu pružene makar neke šanse, koje su drugi imali?

Tako je bio prinuđen da se bavi ucenom i iznuđivanjem. Ali, jednoga dana zauzeće položaj koji je trebalo da bude njegov, zakleo se. Jednoga dana...

Ponovo je neko pokucao na vrata. Neko od njegovih zajmodavaca, bez sumnje. Ostavio je čekove u svakoj kockarnici u gradu.

Zgužvao je pismo u šaci i naglo zastao. Prišao je do prozora, malo pomerio zavesu i provirio napolje. Nije bilo nikoga. Ko god da je malo-pre pokucao, otišao je ne čekajući da mu odgovori. Tek, učinilo mu se da je na stepeništu ostao neki paket.

Otvorio je vrata i izašao da ga uzme. Uspeo je da vidi samo krajičak zimskog kaputa figure koja je izašla iz senke.

Sa ubilačkom snagom, žarač se zario u njegov potiljak. Život Holtona Feliksa završio se u deliću sekunde. Tako su bili otpisani svi njegovi neplaćeni dugovi.

Poglavlje 2

U vazduhu se mogao osetiti zadah smrti. Stojeći na pragu sobe obasjane vatrom iz kamina, Lavinija je zadržavala dah užurbano tražeći maramicu po svojoj torbici. Zbog ovakve mogućnosti nije ništa planirala za več. Stavila je vezenu maramicu preko nosa boreći se sa željom da se okrene i pobegne.

Telo Holtona Feliksa ležalo je opruženo na podu ispred kamina. Nije mogla odmah da uoči nijednu povredu. Zapitala se da li ga je možda izdalo srce. A onda je shvatila da je njegova lobanja veoma čudnog oblika.

Očigledno je neka žrtva koju je ucenjivao stigla pre nje. Feliks nije bio baš pametan nitkov, prisetila se. Na kraju krajeva, uspela je da otkrije ko je on ubrzo pošto je dobila prvu ucenjivačku poruku od njega, a bila je sasvim nova i neiskusna u tim mutnim rabotama.

Kada je saznala njegovu adresu, raspitala se u komšiluku i porazgovarala sa nekim služavkama i kuvaricama koje su tu radile.

Večeras je došla sa namerom da mu pretrese stan dok je odsutan; umirivalo ju je saznanje da on običava da noću posećuje gradske kockarnice. Nadala se da će pronaći dnevnik iz kog je, navodno, citirao poruke čijim objavljivanjem ju je ucenjivao.

I sada je pretraživala sobu dok joj se utroba prevrtala od neizvesnosti. Vatra u kaminu još je veselo gorela, ali njoj se ledeni znoj slivao niz kičmu. Šta je drugo mogla da uradi? Da li je ubici bilo dovoljno to što je zlikovac mrtav, ili je i on preturao po njegovim stvarima u potrazi za dnevnikom?

Postoji samo jedan način da sazna odgovor, pomislila je. Mora da nastavi baš onako kako je planirala i pretraži Feliksov stan.